

I

Eddie

Ik zoek geen problemen. Dat hoeft ook niet.

Ze vinden me vanzelf wel.

Als ze me geld zouden opleveren, zou het misschien nog niet eens zo slecht zijn. Sommigen worden advocaat in de hoop veel geld te verdienen. Geld is mooi, begrijp me niet verkeerd. Zoals iedereen heb ik graag een rol bankbiljetten in mijn zak, maar ik wil 's nachts ook graag kunnen slapen. Hoe meer geld je in je zak hebt en hoe meer tuig door jouw toedoen weer op straat terugkomt, hoe moeilijker het is om te slapen. De rijkdom van een strafpleiter kan je afmeten aan zijn bankrekening en aan de last die op zijn schouders drukt. Tot die dag, die magische dag dat hij ophoudt met het zich aan te trekken. Dan is er alleen nog het geld en daar kan hij dan van genieten zonder dat zijn geweten hem in de weg zit.

Ik heb dat pad nooit bewandeld. Een cliënt die schuldig is vrij krijgen was tegen de regels. Mijn regels. Dit maakt me of de slechtste strafpleiter ter wereld, of de beste, afhankelijk van hoe je het bekijkt. Ik hoefde er gelukkig niet over na te denken, want als ik écht slecht bij kas zat, kon ik altijd naar Vegas om een gokje te wagen aan de goktafels, en dat was genoeg om me erdoorheen te helpen. Een vorig leven als oplichter is handig als strafzaken het even af laten weten. Op dit moment ging het goed. Mijn nieuwe partner, Kate Brooks, was een echte rainmaker. Meestal liet ze het shit regenen op grote advocatenkantoren en bedrijven tijdens groepsvorderingszaken die over ongewenste intimiteiten gingen. En ze was er verrekte goed in. Onze detective, Bloch, die met Kate was meegekomen, was zo ongeveer de vindingrijkste privédetective die ik ooit had ontmoet. Dat Kate en Bloch jeugd vriendinnen waren zorgde ervoor dat laatstgenoemde een beetje ontdooidde. Ze zei niet veel. Meestal praatte ze

alleen met Kate. Dat betekende niet dat ze onvriendelijk was – ze zei wat als ze wat te zeggen had en het was goed om dan te luisteren.

Mijn advocatenkantoor floreerde. Harry Ford, een gepensioneerde New Yorkse rechter en nu mijn adviseur, ontving op kantoor cliënten, terwijl ik me in Center Street en de rechtbank van Brooklyn het vuur uit de sloffen liep. Harry wilde liever op kantoor blijven zodat hij bij zijn hond, Clarence, kon blijven, die nu zo ongeveer de kantoorhond was.

Wat nog ontbrak was een goede secretaresse om de telefoon aan te nemen, typewerk te doen en alles voor ons te regelen. Een advocaat is zo goed als zijn administratieve hulp – en normaal gesproken maar half zo slim.

Kate had een advertentie online gezet voor een juridisch secretaresse en was bezig met de sollicitaties. Die ochtend zou iemand op gesprek komen en Kate wilde dat ik erbij zou komen zitten. We waren partners, alles fiftyfifty, inclusief beslissingen, goed of slecht. Ze zou kwart over negen komen. Ons kantoor was in Tribeca, vlak boven een tattooshop. Kate had een kantoor gewild in een glanzende toren vlak bij Wall Street – helemaal van glas, grenen en leer. Ik zou nooit op zo'n plek kunnen werken. Uit medelijden met mij had Kate ermee ingestemd om een goedkope bedoe-ning te huren boven een tattooshop genaamd Stinkin' Ink.

Kate en Bloch waren bij het kopieerapparaat in de weer met stapels papier, Harry was op de bank in de kleine receptieruimte bezig met Clarence. Hij had voor hem een mooie nieuwe halsband met gps-zender gekocht. De afgelopen tien minuten had hij zonder succes geprobeerd het ding te activeren. Ik probeerde de koffiemachine iets te laten produceren wat mijn gehemelte intact zou laten, toen beneden de zoemer ging.

'Eddie, kun jij even kijken. Ik wed dat het Denise is,' zei Kate.

'Wie?'

'Denise Brown, de sollicitant voor de baan van secretaresse. Heb je haar cv niet gelezen?'

'Heb je mij een cv gegeven?'

'Afgelopen week. Het ligt waarschijnlijk nog op je bureau.'

Ik kon me niet herinneren dat ik het had gelezen. Dat wilde niet zeggen dat ik het niet had gekregen. Administratie is mijn zwakke plek.

Ik drukte op de knop om de voordeur te openen en wachtte bovenaan de trap.

Ik hoorde zware voetstappen en vroeg me af of Denise misschien laarzen droeg. Ik boog me over de balustrade. Degene die de trap op

kwam was wel de laatste persoon die ik wilde zien.

Hij had een gleufhoed op en droeg een oude, grijze regenjas die hij waarschijnlijk had gekregen van een inmiddels overleden echtgenote, want dat was ongeveer het enige excuus dat je zou kunnen hebben voor het dragen ervan. Onder die jas droeg hij een maatpak, en dat pak was gevuld met een bak problemen van honderdvijfentachtig pond.

‘Ik ben bang dat je op moet donderen, tenzij je hier bent voor het baantje van secretaresse,’ zei ik.

Eenmaal boven tikte hij tegen zijn hoed en keek me glimlachend aan op een manier die me deed denken aan een krokodil die op het punt stond om een hap uit mijn kont te nemen.

‘Mijn secretaressevaardigheden zijn niet meer wat ze geweest zijn,’ zei hij.

‘Kun je typen en koffiezetten? Zo ja, dan ben je aangenomen. Het betaalt slecht, maar het werk is dan ook waardeloos.’

‘Ik ben hier voor werk. Maar het heeft niets te maken met typen. Mag ik binnenkomen?’

Zijn naam was Alexander Berlin. De laatste keer dat ik hem zag werkte hij voor het ministerie van Buitenlandse Zaken. Ik had gehoord dat hij sindsdien overal en nergens had gewerkt – CIA, NSA, ministerie van Justitie. Hij was een fixer, een advocaat van kwade zaken, en iemand die de wet naar zijn hand zette om een resultaat te boeken voor welke afdeling van de federale overheid het ook maar was die hem op dat moment inhuurde. Hij wist waar alle gouvernementele lijken waren begraven. En als hij een klus voor me had, was ik niet geïnteresseerd.

‘Ik heb geen klus nodig. Wat het ook is, mijn antwoord is *née*.’

‘Je hebt nog niet gehoord wat het is. Geef me tien minuten en een kop hete koffie. Als je er geen trek in hebt? Prima, dan vertrek ik. Zonder wrok. Even goede vrienden.’

‘Ik denk dat het voorbarig is om te zeggen dat je geen wrok gaat koesteren, je hebt mijn koffie nog niet geproefd. En je zult mijn antwoord niet leuk vinden. Ik ben niet geïnteresseerd, Berlin.’

Kennelijk regende het buiten, want zijn oude jas was zeiknat en drupte op de trap. We hadden nog geen tijd gehad om de vloerbedekking schoon te maken en zijn druipende jas begon een schone plek te maken tussen de vlekken.

‘Luister naar wat ik te zeggen heb, Eddie. Alsjeblijft,’ zei Berlin.

‘Geef me één goede reden waarom ik naar jou zou moeten luisteren.’

Berlin zette zijn hoed af en keek me met vermoeide, vochtige ogen aan. ‘Omdat, als je dat niet doet, een joch van negentien vermoord gaat worden.’

‘Vermoord? Door wie?’

‘Feitelijk door mij.’

Eddie

Berlins jas hing aan de kapstok in de hoek en drupte op de vloer.

Hij haalde een bril uit zijn zak en begon die met het brede uiteinde van zijn stropdas schoon te wrijven. Als de oude jas een gekoesterd geschenk was van een geliefd iemand, dan leek de das eerder een presentje van een doodsvijand. Ik liet hem even zijn gang gaan, klapte het dossier dat op mijn bureau lag dicht en richtte mijn aandacht op hem.

‘Wie is het joch en waarom ben jij straks verantwoordelijk voor zijn dood?’

‘Dat is een lang verhaal. Weet je wat ik voor de overheid doe?’

‘Niet echt, nee.’

‘Ik kan het je niet vertellen. Niet zonder geheime informatie te onthullen en daarmee verraad te plegen. Wat ik je wel kan vertellen is dat ik door allerlei overheidsafdelingen word ingehuurd om problemen op te lossen.’

‘Ik wist dat je een of andere fixer was. Wat voor soort problemen los je op?’

‘Het soort problemen dat Fortune 500-bedrijven hebben met het overheidsbeleid en dat wetshandhavers hebben als hun handen gebonden zijn. En het soort probleem dat wij twee jaar geleden hadden.’

Ik had Berlin voor het eerst ontmoet in de staat New York, nadat een FBI-agent was neergeschoten. Berlin hielp ons bij het opruimen van de rotzooi.

‘Is een van je honden weer dol geworden?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Laten we het erop houden dat het bewaren van de status quo onderdeel is van mijn rol. De overheid houdt niet van verandering. Het maakt niet uit wie er in het Witte Huis zit, de dagelijkse politie- en justitietaken hebben orde en consistentie nodig. Dit speelt op staats- en federaal niveau. We worden nergens door beperkt. In Sunville

County, Alabama is een openbaar aanklager genaamd Randal Korn, en die moest herkozen worden.'

'Heb je de lokale verkiezing van een officier van justitie gemanipuleerd?'
Berlin rolde met zijn ogen.

'Alsjeblieft, Eddie. We hebben landelijke verkiezingen in meer landen gemanipuleerd dan ik kan tellen. Dit stelde niets voor. Er zijn bedrijven die onze politici financieren, en zij hebben altijd invloed op lokale verkiezingen. Iemand met geloofwaardigheid en geld heeft het tegen Korn opgenomen, en ik heb een aantal telefoontjes met de financiers van de nieuweling gepleegd en heb hen overgehaald om hun chequeboek te trekken. Meer was niet nodig. In de vs win je verkiezingen door geld te besteden. Normaal gesproken wint degene die het meest spendeert.'

'Oké, dus?'

'Dus ik werd een beetje nieuwsgierig. Korn is de afgelopen zeventien jaar de officier van justitie van Sunville County geweest. In zijn ambtsperiode heeft hij de misdaadcijfers tot recordlaagtes terug weten te dringen. Dat is de reden waarom we hem mochten. Goed voor de zaken, goed voor de huizenprijzen in het gebied, goed voor investeerders. Handhaaf de status quo. Ik had het na de verkiezing moeten laten rusten, maar er klopte iets niet aan deze man. Ik groef dieper en wat ik vond was verontrustend.'

'Wat was dat?'

Voordat Berlin antwoord gaf stakte hij, afgeleid door het lawaai buiten mijn kantoor. De gebruikelijke commotie. Ik stond op, opende mijn deur op een kier en keek wat er aan de hand was. Harry vervloekte de nieuwe digitale halsband die hij voor Clarence had gekocht omdat hij de gps-functie nog steeds niet had weten te activeren. Zijn agitatie sloeg over op de hond, die iedere keer blafte als Harry vloekte. Het kopieerapparaat was weer eens vastgelopen en Bloch ramde met een vuist tegen de zijkant. De telefoon ging. Kate nam aan. Ze klemde de telefoon tussen schouder en kin terwijl ze een laptop in haar handen hield. Georganiseerde chaos. Ik sloot de deur, ging zitten en gebaarde Berlin dat hij door moest gaan.

'Het klinkt daarbuiten behoorlijk druk,' zei hij.

Hij was aan het treuzelen. Er was iets wat hij moest zeggen, maar hij kon het niet. Nog niet.

'Vertel me nu maar het hele verhaal. Hierbinnen geldt een geheimhoudingsplicht. Hier is het veilig.'

Berlin gluurde naar de foto's op mijn bureau. Mijn dochter, Amy, tijdens zomerkamp, peddelend in een kano. Ik had de foto's van mijn ex

opgeborgen. Zij was verdergegaan met een andere man.

‘Leuk kind,’ zei Berlin. ‘Hoe oud?’

‘Vijftien. Kom op, je hebt nu lang genoeg getreuzeld, voor de draad ermee.’

Zijn blik haakte zich in die van mij. Zijn ogen waren rood. Hij keek bezorgd. Zijn wallen leken opeens veel zwaarder.

‘Sunville County staat boven aan de lijst met veroordelingen tot de doodstraf. De county bevat een paar stadjes, maar geen grote steden. Randal Korn heeft meer mensen naar de dodencel gestuurd dan welke andere officier van justitie dan ook, één op de twintig personen die nu in de Verenigde Staten in de dodencel zitten is daar door Korn naartoe gestuurd. Honderdvijftien veroordelingen in zeventien jaar.’

Ik zei niets. Ik had gehoord dat in het Zuiden ijverige aanklagers waren die huwelijk, kerk, familie, aanvalswapens en de doodstraf boven al het andere stelden. Maar zelfs dan konden die cijfers nooit kloppen.

‘Twee tot drie procent van alle county’s in de VS is verantwoordelijk voor de veroordeling van de overgrote meerderheid van de dodencelbewoners. Sunville County staat in die lijst bovenaan. Toen ik dit ontdekte dacht ik hetzelfde wat jij nu denkt: bullshit. Dit kan niet waar zijn. Eddie, het klopt voor honderd procent. Ik heb de lijsten zelf gecontroleerd.’

‘Dit kan niet kloppen.’

‘Kijk. Je weet dat een openbaar aanklager uiterst terughoudend is met het eisen van de doodstraf, zelfs als het een ernstig misdrijf betreft. Korn heeft tijdens een moordzaak altijd, zonder uitzondering, de doodstraf geëist. Er is nooit met succes tegen in beroep gegaan en hij heeft nooit een rechtszaak verloren.’

‘Waarom eist hij iedere fucking keer de doodstraf? En waarom is dit nog nooit iemand opgevallen?’

‘O, het is opgevallen. Toen ik onderzoek deed naar Korn vond ik een paar kruimels, achtergelaten tijdens eerdere onderzoeken. Al die onderzoeken leverden kennelijk niets op, want Korn is nog steeds de openbaar aanklager, dankzij mij. Je wil weten waarom deze kerel altijd de doodstraf eist? Is dat niet duidelijk?’

‘Voor mij niet.’ zei ik.

‘Waarom gaan mensen het leger in? De meesten zeggen dat ze hun land willen dienen, veel van hen vanwege familie, of vanwege het geld of de training die ze daar krijgen, en dan is er het kleine percentage mensen, de twee procent, die het leger in gaat om één simpele reden – ze willen doden.’

‘Wil je zeggen dat deze vent, die Korn, openbaar aanklager is geworden om mensen te kunnen vermoorden?’

‘Nee, dat is niet wat ik zeg, dat is wat hij zegt – voortdurend. Hij is de koning van de dodencel. En hij is er apetrots op. Ik heb eerder te maken gehad met slechte mensen. Na een tijdje zie je het in hun ogen. Korn is een moordenaar. En hij kan daarmee doorgaan omdat ik hem heb geholpen.’

‘Wie is dat joch dat geëxecuteerd gaat worden?’

‘Zijn naam is Andy Dubois. Over een week begint de moordzaak tegen hem. Hij is onschuldig en Korn wil toe kunnen kijken als het joch wordt geëlectrocuteerd. Toen ik het ontdekte over Korn heb ik iemand naar zijn rechtszaken laten kijken. Dit joch wordt ervan beschuldigd dat hij een jonge serveerster van een truckerscafé heeft vermoord. Andy zou nog geen vlieg kwaad kunnen doen. Op dit moment kan ik Korn op geen enkele manier lozen. Ik had de mogelijkheid. Ik huurde een advocaat in Sunville in om Andy te verdedigen. Zijn naam is Cody Warren. Hij bezorgde mij een kopie van de dossiers. Ze liggen nu in mijn auto. Ik heb al een week niets meer van Warren gehoord. Zijn secretaresse heeft hem drie dagen geleden als vermist opgegeven. Ik denk dat hij dood is.’

‘Ho eens even, dat is nogal wat, wat je nu zegt. Een advocaat wordt vermist en jij denkt dat hij dood is? Wat? Denk je dat Korn hem heeft vermoord?’

Ik wist niet of het kwam door een speling van het licht door het zonnescherm voor mijn raam, maar Berlin leek te versombereren en zijn stem werd matter. ‘Korn is de baas in de grootste plaats in Sunville – Buckstown. En hij is dikke maatjes met de sheriff. Hij is bloeddorstig, onbetrouwbaar en meedogenloos. Je kon erop wachten dat er tijdens zijn termijn een advocaat op mysterieuze wijze zou verdwijnen. Als Korn het niet zelf heeft gedaan, dan had hij hulp. Ik denk dat Korn Warrens verdwijning heeft kunnen regelen zonder zelfs maar met zijn ogen te knippen.’

‘Bel de FBI,’ zei ik.

‘De FBI-agenten zouden die plaats overspoelen, die gedurende zes maanden op z’n kop zetten en uiteindelijk met lege handen staan. Ik heb geen moker nodig maar iemand die slim genoeg is om het tegen Korn in de rechtszaal op te kunnen nemen en het joch vrij weet te krijgen. Als Warren iets ergs is overkomen, zal niemand hem ooit vinden. Korn is daar te voorzichtig voor. Ik kan Warren nu niet meer helpen. Mijn vraag is of je naar Alabama wil gaan om het leven van dat joch te redden?’

‘Ik weet niets over deze zaak. Stel dat het joch wél schuldig is? Ik ben

niet voor de doodstraf, maar ik help niet iemand alleen maar om zijn leven te redden. Niet als hij schuldig is.'

'Heb je me niet gehoord? Ik heb het onderzocht. Ik geloof dat hij onschuldig is. Ik denk dat jij dat ook gaat denken. Ze houden hem vast in de countygevangenis, houden hem geïsoleerd. Eddie, dit is precies in jouw straatje.'

Buiten het kantoor werd de kakofonie aan geluid steeds luider.

'Ik moet erover nadenken, maar ik wil weten waarom je dit doet. Sorry, maar het soort werk dat jij doet betekent dat je je geweten bij de deur achterlaat als je aan een klus begint.'

Berlins blik dwaalde af, zijn ogen waren twintig jaar en duizend kilometer ver weg. 'Ik wist niet wie Korn was toen ik zijn tegenstander wegwerkte. Er is een grens voor iedereen. Als een sadist macht over leven en dood heeft en als ik hem die macht heb gegeven, dan wordt het persoonlijk. Ik heb ooit een eed afgelegd. Lang geleden, toen ik voor het eerst een wapen omgorde. Zijn huidige termijn is toe te schrijven aan mijn betrokkenheid, dus ons lot is gedeeltelijk gelinkt. Ik heb bewijs nodig, iets wat sappig genoeg is om mij de juiste telefoontjes te laten plegen waardoor hij rustig met pensioen kan gaan.'

'Dit gaat om zelfbehoud,' zei ik.

'Dat is het niet alleen. Als ik de tijd had zou ik een zaak tegen Korn opbouwen. Langzaam, solide – steen voor fucking steen. Maar er is nu een klok aan het tikken. Ik heb geen tijd. Ik moet iets doen voordat hij dit joch naar de dodencel stuurt. Als ik een leven kan redden...'

Berlin wendde zijn blik naar mij, zocht mijn ogen en bleef me aankijken. Ik kende die blik.

Mensen maken fouten, andere mensen raken beschadigd. Er komt een tijd dat je beseft dat je lang geleden de uitgang bent gepasseerd, en je kunt de jaren niet terugdraaien, maar je kunt er verdomme wel alles aan doen om te voorkomen dat er nog iemand wordt beschadigd of vermoord. Berlins geweten begon aan hem te knagen. Voor zijn soort werk moest een prijs worden betaald en het was bijna tijd om die prijs te innen. Iedereen zoekt uiteindelijk verlossing. Zo gaat het lied, en ik was datzelfde lied al een hele tijd aan het zingen.

'Ik moet met mijn partner en de rest van de firma overleggen,' zei ik.

'Ik wacht wel,' zei Berlin.

Hij was niet van plan om weg te gaan en later terug te komen. Hij wilde een antwoord, hier en nu. Misschien dacht hij dat hij me had en wilde hij

niet het risico lopen dat hij me kwijt zou raken. Ik stond op, opende de deur van mijn kantoor en bleef toen staan. Er klopte iets niet. Even wist ik niet wat het was, maar toen trof het me als een donderslag bij heldere hemel.

Ik hoorde niets. Geen geschreeuw. Geen gedreun. Geen gevloek of geblaf.

Ik trok de deur open in de verwachting dat er niemand zou zijn.

Clarence had zijn nieuwe halsband om, Harry staaarde tevreden naar zijn telefoon. Het kopieerapparaat zoemde terwijl het lustig kopieën uitspuwde. Bloch stond er met een tevreden glimlach naast. Kate zat op haar gemak in haar kantoor op haar laptop te rammelen, en een vrouw die ik niet kende zat achter het bureau dat we als receptie gebruikten. Ze was een jaar of veertig en had kortgeknipt blond haar. Ze glimlachte terwijl ze de papieren op het bureau ordende en af en toe op het computerscherm voor haar keek.

Clarence trippelde naar haar toe. Ze boog zich voorover. 'Ik vind je nieuwe halsband heel mooi, Clarence. Heb je verder nog hulp nodig met de app, Harry?'

'Nee, dank je. Je hebt al genoeg wonderen verricht voor één ochtend. O, Eddie, dit is Denise. Vanaf nu werkt ze hier.'

Ze liet Clarence even voor wat hij was, stond op en kwam met uitgestoken hand op me aflopen.

'Ik ben Denise. Je hebt een fijn kantoor.'

'Dat begin ik nu ook te vinden,' zei ik. Ik hoorde Kate naderbij komen.

'Eddie. Ik weet dat we hebben afgesproken om de kandidaten voor de secretaressepositie te bespreken, maar Denise hier...'

'Laat me raden. Ze heeft de halsband van Clarence aan de praat gekregen, het kopieerapparaat gemaakt en al jouw papieren voor jouw zaak geordend.'

'En ik heb de koffiemachine gemaakt,' zei Denise stralend.

Ik nam even de tijd om naar alle gezichten te kijken. Voor het eerst sinds we in het nieuwe gebouw waren betrokken was iedereen kalm en blij.

'Denise,' zei ik. 'Je bent niet alleen aangenomen, maar het is je verboden om deze plek ooit nog te verlaten.'

'Van nu af zal alles soepel gaan,' zei Kate.

'Nou, ik denk dat dit het goede moment is om jullie te vertellen dat ik erover denk om een tijdje weg te gaan. We hebben een potentiële zaak buiten deze staat. Een moordzaak. Ik zal er misschien ook enige hulp bij nodig hebben.'

'Volgende week is mijn grote scheidingszaak,' zei Kate.

‘Maak je geen zorgen. Harry en ik kunnen dit wel aan.’

‘Waar gaat de zaak over?’ vroeg Harry.

‘Een of ander joch staat op het punt de doodstraf te krijgen voor een moord die hij niet heeft gepleegd. We zullen pro bono werken, maar een vriend betaalt de onkosten.’

‘Ken je de jongen?’

‘Nog nooit ontmoet.’

‘Dus je gaat naar een andere staat om een moordzaak voor niets te doen, voor een joch dat je nog nooit hebt ontmoet?’ zei Bloch vanuit de keuken.

‘Ja. Bij dit werk gaat het niet om het helpen van mensen die je kent. Het gaat om het helpen van de mensen die je níét kent.’

‘Doe het maar. Volgens mij redden we ons hier wel,’ zei Kate.

Ik keek naar Denise. ‘Dat denk ik ook. Maar er is nog iets: de advocaat van deze jongen wordt vermist. Dit zou weleens gevaarlijk kunnen worden.’

‘Als dat niet zo was, was het ook geen zaak voor jou,’ zei Harry. ‘Er is alleen één probleem, Eddie. Je bent niet bevoegd om buiten New York als advocaat op te treden.’

Berlin stapte het kantoor binnen en haalde een bruine envelop uit zijn jaszak. ‘Vanaf drie uur vanmiddag is hij dat wel.’